

vil jeg nødig befatte mig med; jeg har udtalt saa ofte, at jeg mener, det er en passende Opgave. Det ærede Medlem har jo en helt anden Mening; han vil have, at det private Liv skal udvikle sig i Fred og have Ro; thi saa tror det ærede Medlem, at man kommer til de bedste Resultater. Det er en Anskuelse, jeg meget godt kender, men jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret eller i Længden vil faa Ret. At man kunde komme til en Livrenteforsikring, som det ærede Medlem ønsker, gennem en Kapital, benægter jeg selvfølgelig ikke, men jeg siger kun, at hidtil har Forholdet praktisk været ordnet saaledes, at man er kommen til en Kapitaludbetaling. Men vil man gaa det Skridt videre og forlange denne Kapitaludbetaling i alle Tilfælde konverteret til en Livsforsikring, vil der blive Tale om ganske andre Indbetalinger til Forsikringen end dem, der nu er Tale om. Jeg vil sige, det kunde være rigtigt at gaa den Vej, hvis man overhovedet vilde holde sig til private Forsikringer, thi saa fik man Sikkerhed for, at den private Forsikring kunde fyldestgøre Djemedet, men det har man nu ikke saaledes; den private Forsikring staar som en fri Forsikring uden nogen som helst Kontrol, og derfor kan Staten efter min Formening ikke godt henvende sig til den; thi vi have ikke Sikkerhed for, at denne kan opfylde sine Forpligtelser, men det har man efter den Eigning, der foreligger i dette Lovforslag.

Klein: Det har ikke været min Mening at ville udtale, at det, som det foreliggende Lovforslag beskæftiger sig med, ikke skulde være en naturlig Genstand for Lovgivningsmagts Omsorg. Jeg haaber fremdeles, at den ærede Minister ikke har forstaaet mine Udtalelser saaledes, at jeg skulde mene, at jeg personlig skulde være i Stand til at levere bedre Arbejde end det, der foreligger (Indenrigsministeren [Ingerslev]: So paa enkelte Punkter). Jeg skal vilig indrømme, at det foreliggende Lovforslag bærer Præg af at have været Genstand for meget Arbejde og megen Overvejelse. Det som jeg vilde gøre gældende, var kun dette, at det forekommer mig, at netop det Arbejde, som er anvendt derpaa, tyder paa, naar man sammenholder det med det foreliggende Resultat, at man her har beskæftiget sig med en Sag, som endnu ikke er tilstrækkelig moden. Bevist for denne min Opfattelse har jeg fornemlig søgt i den Betragtning, jeg anstillede, at det ikke har været mig muligt rigtig at blive klar over, paa hvilke Principper det foreliggende Lovforslag er grundet. Det er ingenlunde min Mening, at Staten

uden videre skulde paatage sig at give Erstatning for al den Skade, der sker under Udførelsen af Arbejde; det kunde ikke falde mig ind at ville opstille en saadan Sætning. Jeg anførte kun, at jeg kunde tænke mig, at lige over for visse Arbejder kunde der naturlig blive Spørgsmaal om, at det var forsvareligt, tilraadeligt, ja samfundstjenligt, at Staten traadte frem som den, der gav Garanti lige over for de Personer, der have paataget sig et saadant Arbejde. Men jeg føjede til, at hvis man stiller sig paa det principielle Standpunkt, maatte man indskrænke Loven til, hvad der virkelig kunde siges at være ganske særdeles farlige Virksomheder, men det har man ikke gjort. Jeg paapegede dernæst, at der efter min Formening ikke var nogen Grund til, saaledes som det er, at skelne mellem Folk, der arbejde for sig selv, og Folk der arbejde for andre. Naar nu den meget ærede Minister, hvad dette angaar, henviste mig til Lovforslagets § 28, saa skal jeg gøre opmærksom paa, at i denne Paragraf komme ogsaa de, der arbejde for sig selv, ind under Loven, idet der jo aabnes Udgang for dem til at forsikre sig selv, og saa ligger det Svar jo faare nær: Ja, det er med andre Ord, at man opretter en særegen Assuranceanstalt for dem. Man giver dem Anvisning paa at assurere sig selv; men efter min Formening, naar man vil gennemføre denne Sag praktisk, i alt Fald naar der er Tale om Haandværk og Industri, saa vilde det være den naturlige Vej netop at komme ind paa Assurance. I Virkeligheden tror jeg, at Assuranceforeninger, som særlig opføre sig for slige Djemed, ville i Længden være langt bedre stiftede til at anstille alle disse Sagtagelser, som man nu forudsætter, at Komiteer, Embedsmænd og Indenrigsministeren skulle anstille, naar de skulde udfinde det erfaringsmæssige Forhold angaaende de under Loven faldende Virksomheders Farlighed, og naar de efter § 28 skulle bestemme Præmien for den Assurance, som de, der arbejde for sig selv, skulde kunne tegne i saadanne Assuranceforeninger, eftersom det hedder, at de „bestemmes af Anstaltens Bestyrer efter de af Indenrigsministeren givne Regler; de fastsættes under Hensyn til de Beløb, som efter en Sandshulighedsberegning ville udkræves til Dækning af de af Anstalten paatagne Forpligtelser.“ Alle disse Undersøgelser om, hvad der er farligt, og hvilken Præmie der kan stiges at staa i et passende Forhold til den Risiko, man løber ved en Forsikring, falde efter min Opfattelse naturligere ind under Assuranceelskaber, end under Statens Virksomhed. Ganske vist, hvis man gaar